

Aristolochia macrophylla

kokornak wielkolistny

Synonim łaciński: *Aristolochia durior*

Silnie rosnące pnącze o dekoracyjnych, bardzo dużych liściach sprowadzone do Europy w drugiej połowie XVIII wieku, polecane do sadzenia w miejscach cienistych. Roślina pnie się do góry za pomocą pędów, które owijają się prawoskrętnie wokół napotkanych podpór. We wspinaczce pomagają też ogonki liściowe. Młode pędy są jasnozielone, starsze szarozielone. Rośliny osiągają do 10 m wysokości, rocznie przyrastają na długość około 1-2 m. Wczesną wiosną rozwijają się duże, sercowate, jasnozielone liście. Od góry są one jasnozielone, spodem sinozielone i nagie. Blaszki liściowe mogą mieć do 30 cm długości, są osadzone na dosyć długich i chwytnych (mających zdolność do owijania wokół podpór) ogonkach liściowych. Jesienią liście przebarwiają się na żółto. Roślina kwitnie na przełomie maja i czerwca. Kwiaty są małe, mają 2-4 cm długości i są ukryte pod liśćmi. Pojedynczy kwiat jest zbudowany z fajkowato wygiętej rurki, zawieszzonej na długiej szypułce, zakończonej brązowym, cętkowanym kołnierzem i żółtopomarańczową gardzielą. Zwabione znajdującym się wewnątrz nektarem owady dostają się przez otwór gardzieli i rurkę do wnętrza kwiatu, gdzie są na pewien czas uwięzione. Po dokładnym spenetrowaniu kwiatu od środka owady są w końcu uwalniane, ale niosą na sobie pyłek, które posłużą do zapylenia kolejnego kwiatu przy okazji następnej wizyty. We wrześniu dojrzewają niemniej ciekawe owoce, przypominające małe, zielone, żebrowane ogórki. Po dojrzeniu brązowieją i rozpadają się, uwalniając nasiona. Kokornak wielkolistny najlepiej rośnie w półcieniu i cieniu, na glebach żyznych, wilgotnych, ale niezbyt ciężkich, preferuje gleby wapienne, stanowiska zaciszne, najlepiej od strony północnej. Sadzony od strony południowej jest bardziej narażony na ataki przedziorków, zwłaszcza w lata gorące i suche. Jeśli pnącze zbyt szybko się rozrośnie można je śmiało skracać. Nawet po silnym przycięciu dobrze regeneruje. W czasie upałów i suszy wymaga podlewania. Jest w pełni mrozoodporny. Doskonale nadaje się do sadzenia przy pergolach, altanach, słupach, kolumnach oraz podporach przymocowanych do ścian budynków. Duże, nakładające się dachówkowato liście tworzą gęste, zielone ściany i szczelnie zasłaniają powierzchnie, na które wspinają się pędy kokornaku.

autorzy opisu tekstowego: Grzegorz Falkowski; Związek Szkółkarzy Polskich

zasięg geograficzny	Ameryka Północna
grupa roślin	pnącza
grupa użytkowa	pnącza
forma	pnącze
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	pnącze
docelowa wysokość	od 5 m do 10 m
barwa liści (igieł)	jasnozielone ciemnozielone
zimozieloność liści (igieł)	liście opadające na zimę
rodzaj kwiatów	pojedyncze
barwa kwiatów	purpurowofioletowe
pora kwitnienia	maj
owoce	zielone
pora owocowania	wrzesień październik
nasłonecznienie	stanowisko cieniste stanowisko półcieniste
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	odczyn zasadowy
rodzaj gleby	przeiętna ogrodowa próchnicza gliniasta
walory	ozdobne z liści/igieł
zastosowanie	ogrody przydomowe parki roślina okrywowa pnącze na pergole, kraty
strefa	5a

autorzy opisu tabelarycznego: Grzegorz Falkowski; , Związek Szkółkarzy Polskich;